

Nếu, Có Thể Yêu

Contents

Nếu, Có Thể Yêu	1
1. Chương 1: Thế Gian – Tiên Truyện	1
2. Chương 2: Tam Tạng	1
3. Chương 3: Ngộ Không	2
4. Chương 4: Ngộ Năng	3
5. Chương 5: Ngộ Tĩnh	3

Nếu, Có Thể Yêu

Giới thiệu

Biên tập: CandyTây Thiên thỉnh kinh, một truyền thuyết đã có từ lâu. Bốn người hình thù kỳ quái, mà ta, nguyện ý tin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-the-yeu>

1. Chương 1: Thế Gian – Tiên Truyện

Tây Thiên thỉnh kinh, một truyền thuyết đã có từ lâu. Bốn người hình thù kỳ quái, mà ta, nguyện ý tin tưởng vào một dã sử hoang đường – bọn họ đều trải qua một đoạn khắc cốt铭 tâm. Tây Thiên lộ, vong tình lộ.(1)

Thực muốn hỏi người đã tu thành phật kia, nam nhân không vui không sầu không khóc không thương, lúc trước người lấy được chân kinh, phải chăng chỉ nói được một câu?

____ Nếu trời có tình, trời đã già.(2)

Cho nên, người lựa chọn không già đi. Nàng lựa chọn, quên.

2. Chương 2: Tam Tạng

Đại Đường ở phía sau, hoàng huynh ở phía sau, nàng, ở phía sau.

Con đường phía trước dài đằng đẵng, tâm lộ(3) thê lương. Nàng phát tay áo, nàng rơi lệ, nhất định vẫn ở lại phía sau, mà ta, không dám quay đầu.

Làm sao ta có thể ở lại? Ở lại nhìn nàng gả làm vợ người khác, ta không đành lòng. Bĩ dục... song phi(4) sao? Ta không thể.

Người người đều nói ta nhất định sẽ thành phật, vô dục vô cầu.

Nhưng nào ai biết, dưới ánh trăng đêm trong treo, trên chiếc giường lớn trống trải tịch tịch, trong giấc mộng quanh quẽ, nụ cười như hoa của nàng, từng tỏa từng đóa mạnh mẽ thâm nhập cõi lòng ta.

Vô số lần mở to mắt trải qua đêm dài, đến ngày hôm sau, nàng vẫn là thiên kim của tể tướng, ta vẫn là ngự đệ(5) lạnh lùng. Gặp thoáng qua trong nháy mắt, nàng rơi lệ, lòng của ta như bị khoét một lỗ lớn.

Đã định, a, đời đời kiếp kiếp đều được sắp đặt sẵn. Đã định tam thế của ta mang theo trọng trách, đã định nàng gả vào hoàng tường ngự ngỗ,(6) đã định đôi ta không thể nói với nhau dù chỉ một lời, có lẽ, cũng đã định tình yêu không lời khắc cốt ghi tâm như vậy.

Tây Thiên thật sự có phật sao? Có phật, thật sự có thể giúp ta quên đi hình ảnh nàng mỉm cười giữa ánh trăng chiếu rọi sao?

3. Chương 3: Ngộ Không

Ở ngàn năm trước định mệnh an bài, khiến ta trọn đời khó quên mặt tím thê lương nơi chân trời.

Gió trên thượng giới không có hương vị hoa gừng hoang dã, cây cối tịch tịch nhưng vẫn có thể lay động về đêm như trước.

Thời gian trôi nhanh, như mộng như nước, thoát đã thương hải tang điền.(7)

Ngồi nhìn tịch dương, cảm giác tất cả dường như biến chuyển bất định, chỉ có một dòng tưởng niệm vẫn trước sau như một.

Người ở đâu? Người... sống có tốt không?

Ta hoàn thành sứ mệnh, lập tức thành phật. Đứng ở trên cao cho bao người khấn bái, thật giống như trước kia khi ta nắm tay người, người cực kỳ hâm mộ những vị thần như vậy. Nhưng cho tới bây giờ, có sao ta lại không thể mỉm cười dù chỉ một lần?

Trong cuộc sống yên ả này, tất cả khí lực của ta đều dùng để tưởng niệm người.

Nhưng người ở nơi nào?

Kẻ đầu đầy bấu kia nói, ta cần phải thành phật, người nên quên. Giờ đây ta đã làm được, người thì sao? Người đã quên ta rồi ư?

Ngày cuối cùng đó, người khóc nói, trên trời dưới đất trọn đời không gặp lại. Chẳng lẽ người nói thật?

Vì sao đến tận bây giờ, dường như ta mới bắt đầu cảm thấy hối hận?

Người có thể đừng quên ta được không? Cho dù chỉ là thỉnh thoảng, hãy nhớ tới năm ấy khi hoa gừng hoang nở, ta công người, chầm chậm đi từ chân núi lên đỉnh, chúng ta khi đó thật tốt. Người đừng quên, được không?

Giang sơn dễ đổi, tình tự khó dời. Ta vẫn còn tưởng niệm nơi Hoa Quả sơn một sắc vải phất phơ bay trên động.

4. Chương 4: Ngộ Năng

Kiếp đó, năm đó, ngày đó, chiếc khăn tay đó, nếu như chưa từng lọt vào ánh mắt của ta mà vuột mất, liền trở thành định mệnh trọn đời.

Ánh tà dương diễm lệ chắc cũng không tươi sáng đến vậy.

Dòng tưởng niệm quanh quẩn ở bốn vách tường tịnh đàn,(8) bóng dáng của nàng vẫn rõ ràng như ngày hôm qua – thiên thượng, vân gian, nhân tiên, tâm đầu.(9)

Thế gian mộng thiên đường, mộng của ta lại nỉ non dưới ngọn đèn trước tượng phật. Thật ra ta không cần nhớ nàng, nàng, luôn luôn tại nơi đó.

Luân hồi ngàn năm, thực sự ta đã không biết, bóng dáng của nàng liệu còn có thể khiến ta liếc mắt một lần đã nghĩ tới phong lan trong gió đêm không.

Tựa như trong cuộc sống này, nàng khóc nàng cười, nàng duyên dáng xinh đẹp, ta nhất nhất nhớ kĩ. Dấu yêu, nàng chính là hoa lan thảo “lên tận trời xanh xuống suối vàng, hai nơi mờ mịt tìm không thấy”(10) của ta.

Mà ta vẫn mãi lưu luyến, không chỉ khói bếp lượn lờ ở Cao Lão trang.

Đã cách ngàn năm, thành phật thành tiên chừ sự giới, khi ta thanh tâm quả niệm gõ mõ bên cuốn kinh, vẫn mơ hồ thấy được một hình bóng trong ánh tà dương ảm áp, là chiếc khăn tay kia bay lượn theo gió.

Ta không dám nói tiếp rằng – còn có dung nhan của nàng.

5. Chương 5: Ngộ Tĩnh

Nếu nàng không chết, ta hận nàng cả đời.

Nay nàng đã chết, ta liền hận nàng đời đời kiếp kiếp.

Sông Lưu Sa uốn lượn tới chân trời, nét cười của nàng dần thấm sâu vào lòng ta. Kỳ thật nàng muốn như vậy phải không? Lựa chọn giữa phụ thân và ta thật quá khó khăn, cho nên nàng lựa chọn tan thành cát bụi, để ta nhìn thấy nàng dần dần nhạt nhòa trong gió, từ đây, trọn đời khó quên.

Đường đi Tây Thiên rất trắc trở, ta gánh hành lý, bên tai lúc nào cũng như nghe được tiếng cười của nàng: Đồ ngốc, đi chậm quá.

Sư phụ nói, dùng đầu chân chậm rãi đo đạc đường dài, tâm mới có thể trở nên thông tuệ tỉ mỉ,(11) cho đến khi thành phật.

Sư phụ không biết, khoảnh khắc nàng tan biến trước mắt ta, ta đã đánh mất tâm mình.

– Hoàn –

Chú thích:

(1) Tây Thiên lộ, vong tình lộ: Đường đi Tây Thiên cũng là con đường quên đi tình ái.

(2) Nếu trời có tình, trời đã già: Nguyên văn là ‘Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão’, thành ngữ, nếu ông trời có tình cảm, cũng sẽ vì âu sầu mà già cả. Hình dung cảm xúc bi thương mãnh liệt.

Xuất xứ:

1 – Lý Hạ thời Đường [Kim Đồng tiên nhân từ hán ca]: “Suy lan tổng khách hàm dương đạo, thiên nhược hữu tình thiên diệc lão.”

2 – Âu Dương Tu thời Tống [Giảm tự mộc lan hoa]: “Thương li hoài bão, thiên nhược hữu tình thiên diệc lão.”

(3) Tâm lộ: con đường trong lòng.

(4) Bĩ dực song phi: kẻ vai sát cánh.

(5) Ngự đệ: em của vua.

(6) Hoàng tường ngự ngõa: tạm dịch là tường vua ngói chúa

(7) Thương hải tang điền: cuộc đời bể dâu, biến đổi lớn lao trong cuộc đời.

(8) Tịnh đàn: Đàn tế lễ.

(9) Thiên thượng, vân gian, nhân tiền, tâm đầu: Trên trời, giữa mây, trước mắt, trong lòng.

(10) Nguyên văn: “Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, lưỡng xử mang mang giai bất kiến” trích từ Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

Giải thích: Bầu trời – trên trời cao, chỉ thiên cung; Hoàng tuyền – dòng suối dưới đất, chỉ âm phủ. So sánh trên trời dưới đất, nơi nơi đều tìm kiếm nhưng mờ mịt không thấy.

(11) Nguyên văn: “Dụng cước ẩn khứ trọng lượng mạn mạn trường lộ, tâm lộ tài hội uyển diên miên mật”.

*

P/S: Về phần ngôi kể của Tôn Ngộ Không, mình vẫn để là ta-người, vì thực ra, Tôn Ngộ Không vẫn mang nhiều tư duy của một con khỉ mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-the-yeu>